

DE PERS EN ONZE VISSERIJ

(Vervolg van blz. 1)

allerlei gevallen in onder gebracht zijn. We zagen de menu en we weten hoe schaars sommige homes met hun budgetten moeten omgaan. We weten dat vis van bepaalde firma's in het Binnenland, wordt opgedrongen en daar moet geleverd worden. We stellen vast dat deze vis veelal goed is om in een vuilbak terecht te komen en we stellen ook vast dat het niet te verwonderen is dat velen niet graag vis eten en directies van Homes nergens kunnen gaan om raad en om hun beklag te maken.

Vermits de Propagandacommissie voor Visverbruik over te weinig geld beschikt om affiches, brochures en allerlei onzin de wereld in te zenden, waarom zou haar secretariaat aan de kust, waar het hoort en niet

te Brussel, niet kunnen ingericht om als voorlichting te dienen van de velen die vis willen eten, die slechte vis krijgen, die als pers willen ingelicht worden, die radio en televisie dagelijks zouden kunnen voorlichten, enz...

Het huidige budget van anderhalf à twee miljoen zou volstaan en in die zin veel meer nut bijbrengen dan al wat thans gebeurt.

Want waar moet men zich in al de gevallen hierboven aangehaald inlichten, om er een praktisch gevolg in het belang van visserij en vishandel te kunnen aan geven. Het is alleen kwestie van een bevoegd persoon die iets voor die job voelt en vis kent! Wie geeft zijn visie? Wie helpt er ons? Ons blad staat er voor open.

P. Vandenbergh.

DE OVERBEVISSING IN HET VERLEDEN

(Vervolg van blz. 1)

visstapel en met de bedenking dat, waar de mens zich ook bevindt, hij in de onmogelijkheid verkeert het evenwicht te verbreken dat de Schepper bewerkte tussen de verdelgung en de voortzetting, tussen dood en leven, zijn de kommissieleden ten dage tot de overtuiging gekomen dat maatregelen, reglementen en beperkingen, van welke aard ook, de visser alleen maar kunnen plagen, de nijverheid schaden en voor de mens zonder enig nut zullen zijn."

Mutatis mutandis zijn deze geschriften van 100 jaar geleden, en de beschreven maatregelen die 200 jaar oud zijn, vandaag opnieuw zeer aktueel geworden. Ik geef graag toe: niet altijd even wetenschappelijk. Ook niet wanneer de eerbiedwaardige hoogleraar ergens ponceert dat alle visserijvloeden tezamen niet in staat zijn om in één jaar aan vis uit de zee te halen wat een paar veelvraten oppeuzelen in 1 maaltijd. Maar waarom zou eigenlijk de alarmkreet van de vijftiger jaren, die vandaag de dag overdovend opklinkt, zoveel meer een gewettigde ernst uitdrukken dan het bevel van kustkommandant van Napoleon, dat in de archieven van het Blankenbergs stadsbestuur bewaard is gebleven en luidde: Burgers, ik verzoek u te willen proklameren dat, tot nader order, geen enkel visser mag uitvaren?

Het is alweer een mensengeheugen geleden dat wij totaal onaangekondigd, volledig onverwacht in 1963 die wonderbare tongvangst hebben beleefd. Het mirakel duurde zovele weken dat iedereen apocalyptisch het einde van de tongstapel aankondigde. Dit kon niet alleen niet blijven duren, maar het betekende het einde van de zeetong! En vier, vijf jaar geleden was het gedaan met de garnaal! Dat is geen fantasie van 1850 maar pijnlijke ervaring van de kustvisserij, die alle hoop had opgegeven, maar in 1973 uitermate is beloond geworden voor een groter vertrouwen in de ongekende krachten van de zee dan in het pessimisme van bepaalde wetenschapslui.

Toen de gistfabriek bepaalde afvalstoffen in zee loosde op plaatsen waar onze mensen normaal hun garnaal gaan vinden, was de verontwaardiging algemeen omdat én het spul zodanig stonk dat de ganse vangst diende over boord gekipt te worden én op de lozingsplaats zelf alle garnaal verstikt werd. De mensen van wetenschap en laboratoria hebben, na maandenlang onderzoek en studie, de blijde boodschap komen verkondigen dat het geloosde spul niet giftig was noch gevaarlijk, maar integendeel biezonder goed en nuttig bleek te zijn voor de garnaal, zodat van stank en verstikkingsdood niet moest gesproken worden...

Ik voel me allermist geroepen om de profeet van een tegenkultuur te worden en ik durf geenszins het nut en de noodzaak van studie en onderzoek in twijfel trekken. Wat ik alleen meen te mogen uitspreken is mijn twijfel aan formele uitspraken over zaken die amper begonnen zijn.

Daarnaast zet ik mijn verontwaardiging t.o.v. industriële visserij, puf enz., van stroom- en zeebezoedeling, die voor een leek als ik veel destruktiever overkomen dan de huidige Europese visserij-aktiviteit; mijn woede vooral tegen deze regering, die vangstkota opleggen, maar intussen kerncentrales plannen aan de visserijkusten, terwijl ik op kerstdag las dat in Vandelos, Spanje, sedert daar een kerncentrale met zeewater als koelmiddel werkt, de vissers klagen dat in een straal van 8 km. niets meer leeft in zee en dat de steriele zone langzaam uitdeint.

Wat er dan ook allemaal mag waar zijn, wat er dan ook voor de toekomst moge te vrezen zijn, 1 jaar zullen wij het toch nog wel volhouden ZONDER OVERBEVISSINGSMAATREGELEN, en laten de regeringsleiders er eerst voor zorgen dat 1975 voor onze vissers leefbaar blijft middels een zo groot mogelijke aanvoer tegen gegarandeerd voldoende hoge prijzen.

JEF DEROOSE.

De beperking van de visserij

Holland akkoord?

De IJmuider Courant van zaterdag maakte een bericht, bekend van de minister van Landbouw inzake de beperking van de visserij in 1975.

Uit dien hoofde stelden we vast, dat de Hollandse minister zich akkoord verklaard heeft met deze beperking voor zover de andere partners het ook zijn.

De andere partners moesten vóór 15 december hun advies laten kennen en zo ze het niet deden, dan werden ze aanzien als het eens zijnde. Dit is dan ook gebeurd.

De IJmuider Courant schrijft dienaangaande het volgende:

«De minister van Landbouw en Visserij, mr A. van der Stee, heeft de Noord-Oost-Atlantische-Visserij-Kommissie laten weten dat Nederland akkoord gaat met de aanbevelingen van de kommissie voor platvis (tong en schol) en rondvis (kabeljauw, schelvis, wijting) mits ook de overige partnerlanden dit doen.

Dit betekent dat voor Holland per 1 januari de volgende rondvis-quota in de Noordzee gelden: (x 1000 ton): kabeljauw 26,0 (356,0), schelvis 14,0 (275,0), wijting 14,0 (189,0), totaal 54,0 (700,0).

Elk land mag de quota voor één of meer van de drie vissoorten met 10 pct. of 500 ton (als dit hoger is) overschrijden, mits het binnen het totale quotum voor de drie soorten blijft.

Ten aanzien van tong en schol zullen — onder het gemaakte voorbehoud — in 1975 de volgende quota voor ons land gelden (met tussen haakjes de totale quota — maal duizend ton):

Noordzee: tong 9,2 (12,5) en schol 17,5 (126,0), Ierse Zee: tong 0,245 (1,7) en schol 0,02 (5,1).

Schepen, groter dan 50 BRT en met een vermogen van meer dan 300 PK mogen niet trawlen op tong en schol binnen de 12 mijl, gerekend vanaf de laagwaterlijn, voor de kusten van België, Nederland, de Bondsrepubliek en de westkust van

Denemarken, tot 56 graden 30 minuten N.B. In dit gebied is een bijvangst van 10 pct aan tong en schol toegestaan.

Voor de vangst van haring in de Noordzee en het Skagerrak bestaat een quotaregeling van 1-7-1974 — 30-6-1975. Ons land heeft hierin een quotum van 27.000 ton op een totale hoeveelheid van 494.000 ton (w.v. maximaal 107.000 ton jonge haring). Het nationale quotum mag in de periode 1-7-1974 — 1-2-1975 met 5 pct. van de vangst van volwassen haring overschreden worden.

Nederland heeft zich verder akkoord verklaard met de aanbeveling van de Kommissie betreffende een beperking gedurende de eerste zes maanden van 1975 van de vangst van makreel voor vismeeldoelende.

BERICHT VOOR REDERS EN ZEELUI

Begin 1975 belegt de Regie van T.T. contactvergaderingen voor de reders en de zeelui betreffende het gebruik van boordradio's in de vissersvaartuigen, de problemen van de radio-maritieme communicatie en de bescherming van de onderzeese kabels.

Iedereen die hiervoor interesse heeft wordt vriendelijk uitgenodigd.

De bijeenkomsten hebben plaats — op vrijdag 3 januari te 10 uur in de conferentiezaal van de vismijn te Zeebrugge; — op maandag 6 januari te 15.30 uur in de Eurohall (Sprotkot) van de vismijn te Oostende.

ZEEBRUGSE VISSERSHAVEN

In antwoord op het schrijven v. volksvertegenwoordiger Fernand Vandamme in datum van 5 juli '74 aan de h. minister van Openbare Werken, Jean Defraigne, in verband met de uitbreiding van de Zeebrugse vissershaven, liet het ministerie van openbare werken het volgende weten. Vooraleer aan een eventuele uitbreiding of vermeerdering van het aantal ligplaatsen te denken, moeten er bij prioriteit volgende belangrijke verstevigingswerken uitgevoerd worden. 1 Verstevigen van de beschroeiing van de oolingen aan de ingang van de vissershaven (over een lengte van 295 m.); 2 Het verstevigen van de oude kaaimuren. Hierop aansluitend zullen de verdiepingsslagwerken dienen uitgevoerd te worden.

Indien in de toekomst mocht blijken dat het aantal ligplaatsen in de vissershaven niet meer voldoet, kan de aanleglengte ten behoeve van de vissersschepen uitgebreid worden, door de vissershaven in Oostelijke richting te verlengen met nieuw te bouwen kaaimuren. De havenplanning in de toekomst zal

uitwijzen of die laatste uitbreiding nodig zal zijn.

Tot daar dit antwoord.

Het komt ons voor dat de minister van Openbare Werken de toestand in de haven Zeebrugge niet goed kent en zelfs niet weet dat er een geweldig tekort is aan ligplaatsen voor de visserij.

Hij schijnt ook niet te weten dat veel vaartuigen in de vissershaven liggen, die er in feite niets te zien hebben en er niet zouden mogen liggen. We vernoemen hier de baggermolens van Decloedt, de yachten en de pleziervaartuigen, die modeloos de plaats innemen van de vaartuigen voor wie die haven in feite gebouwd werd. Het antwoord van de minister is een oud liedje dat al jaren herhaald wordt, maar geen oplossing krijgt in zoverre dat de grote vissersvaartuigen er geen los- noch ligplaats meer hebben zoals het hoort en bij laag water zelfs de haven niet kunnen aandoen.